

den ulovlige Handel og navnlig, at den ligesaa ubestrideligt stedfindende ulovlige Handel i Europa dog ikke førte de europæiske Lande til at autorisere ikke-medicinsk Forbrug. Overhovedet kunde Kina ikke anerkende, at der paa dette Omraade skulde gælde en Moral for Vesten og en anden for Østen.

Overfor denne Opfattelse blev det fra fransk, britisk og nederlandsk Side fremhævet, at naar man havde besluttet sig til at indføre Monopolsystemet, var det ud fra den Betragtning, at Smughandelens kolossale Omfang frembød en uovervindelig Hindring for et absolut Forbud; et Forbud vilde efter deres Mening kun medføre, at Monopolhandelen blev erstattet af Smughandel og sandsynligvis fremkalde endnu skadeligere Følger af Opiumsrygning gennem Indførelse af endnu farligere Produkter. Ganske vist var det rigtigt, at Efterspørgslen stimulerede Tilførslen, men ubegrænset Tilførsel stimulerede paa den anden Side ogsaa Efterspørgslen. I Anledning af visse Beskyldninger mod Regeringerne for i deres Politik at forfølge økonomiske Formaal, oplystes det bl. a., at Indtægterne af Opiums-Monopolet udgjorde 4,5 pCt. af Budgettet for Indo-Kina og 6,13 pCt. for Nederlandsk Indien, hvilket er mindre end de til sociale og sanitære Formaal anvendte Beløb.

Uden i øvrigt at tage Stilling til de divergerende Opfattelser udtalte 5. Udvalg enstemmigt, at Spørgsmalets Løsning burde søges gennem stadigt og fremadskridende Samarbejde i Overensstemmelse med Bangkok-Overenskomstens Henstillinger.

5. Udvalg bemærkede sig endelig det af den raadgivende Kommission udførte Arbejde til Forberedelse af en Konference, der skal undersøge Mulighederne for at begrænse og kontrolere Dyrkningen af Opiumsvalmuen og Indhøstningen af Coca-blade. Datoen for Konferencens Sammentræden er endnu ikke fastsat.

4. Fængselsvæsen og Spørgsmaal vedrørende Kriminalitet.

Behandlingen af de herhen hørende Spørgsmaal førte under den 12. Forsamling

til Vedtagelse af en Resolution, som paa lagde Generalsekretæren at forespørge en Række af de betydeligste internationale Kriminalistforeninger, hvorledes Folkeforbundet efter deres Formening bedst vilde kunne yde sin Medvirken til Tilvejebringelse af en ensartet Straffelovgivning og Samarbejde mellem Staterne til Forebyggelse og Bekæmpelse af Forbrydelser samt at tilstille Regeringerne de saaledes indhentede Udtalelser til Overvejelse.

I Henhold til denne Resolution sammenkaldte den rumænske Delegerede, Hr. *Pella*, som baade under den 12. og 13. Forsamling var Rapportør for dette Emne, i Maj 1932 de paagældende Organisationer til en Konference i Genève. Konferencen resulterede i en Række Udtalelser og Henstillinger, som under den 13. Forsamling blev forelagt for 5. Udvalg, hvor adskillige Delegationer udtalte sig i Tilslutning til de fremførte Synspunkter.

Da Regeringerne imidlertid endnu ikke havde haft Lejlighed til at overveje Organisationernes Udtalelser, ansaa Udvalget en nærmere Drøftelse for formaalsløs, og indskrænkede sig til i Overensstemmelse med den af den 12. Forsamling vedtagne Resolution at anmode Generalsekretæren om at tilstille Medlemmerne det foreliggende Materiale. Udvalget fandt det under disse Omstændigheder rimeligst ogsaa at udskyde Spørgsmaalet om Oprettelse af et særligt Folkeforbundsorgan til Varetagelse af dette Spørgsmaal, indtil en Realitetsbehandling havde fundet Sted. Til Sagens videre Fremme vedtog Udvalget endelig at anmode Generalsekretæren om at tilstille Raadet og Forsamlingen alle yderligere Oplysninger, som de omtalte Kriminalistforeninger maatte finde Anledning til at meddele.

Hvad angaar Reglerne for Behandlingen af Fanger — et Spørgsmaal som oprindeligt blev rejst af Howard-Ligaen for Strafferetsreformer med Henblik paa Afsluttelse af en international Konvention — ligger Sagen saaledes, at den internationale Kommission for Fængselsvæsen i Henhold til en af den 12. Forsamling vedtaget Resolution har